

MINDENSZENTEK**A év**

1-4 oldal

Olv.: Jel 7,2-4.9-14 – 1Jn 3,1-3 – Mt 5,1-12a

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek! Tudjuk, nem csupán azért, mert hallgattuk ezt a bevezető éneket, hogy ma a Mindenszentek ünnepe van. A Jelenések könyvéből halljuk majd az üzenetet, Szent János apostol üzeni nekünk: akkora sereget láttam a mennyben – ez egy látomás – akik üdvözültek, akik megdicsőültek. Ma azért imádkozunk, hogy ez a sereg el ne fogyjon. Én ma kétségbeesve imádkozom nap mint nap azért, hogy Európában, Magyarországon elfogytak az üdvösségre törekvők, az Istenben megdicsőülésre törekvők. Ajánljuk fel ezt a szentmisét a kereszténység jövőjéért itt Magyarországon, itt a Kárpát-medencében, itt Európában elsősorban, hogy legyenek, akiknek az élete megdicsőíti az Istent, akiknek az élete a megdicsőült Istennek a jelenlétét jelenítik meg ebben a világban. Szükségünk van erre a tanúságtevésre, ha elfogynak ezek, akkor nincs remény. Ma nézzünk magunkba és kérjük a Jóisten bocsánatát magyar nemzetünkre, egész Európára elsősorban.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Nekünk is üzennek a szentek. Az üzenet, amit velük kapcsolatosan hallottunk és hallunk: ők, akik üdvösségre jutottak, ők azok, akik megdicsőültek, és azt is hallottuk a Jelenések könyvéből, hogy ezek a nagy megpróbáltatásokból jöttek.

Kedves testvérek, Önök, ti, honnan indultok, honnan indulunk el? Hát egyfolytában arról panaszkodunk, hogy mennyi a megpróbáltatás az életünkben, mennyi a gondunk, mennyi a bajunk, néha hiábavalónak tűnik a küzdelmünk. Mi lesz velünk, hova jutunk? Azok, akiket ma ünnepelünk, ők üdvösségre jutottak.

Azt már nagyon jól tudjuk, hiszen oly sokszor átgondoltuk, hogy Isten az ember üdvösségét akarja. Mert mindannyiunk élete veszélyben van. És nem a háborúra gondoljunk meg ne arra, hogy milyenfajta kockázatokkal kell megküzdenünk a mindennapokban és milyen terheket raknak ránk nap mint nap, hanem egyszerűen arra gondoljunk, hogy az életünkről van szó. Nem arról, hogy mekkorák a terheink, nem arról, hogy ember a másik emberről mit gondol és mit cselekszik, hanem arról van szó, hogy minket az Isten üdvözítő akarata megérintett.

Hiszen az üdvözültek azok, akik megmenekültek, az üdvözültek azok, akiket kimentettek az életveszélyből. Testvérek, életveszélyben van mindegyikünk nap mint nap, és ez az életveszély az, hogy az életet választjuk vagy a halált. Az életveszély alapvetően azt jelenti, hogy általában a halált választjuk, önmagunkat, és nem egymást. És az üdvösségre jutottak azok, akik engedték magukat kimenteni, és a mi kimentőnk az Isten, a mi kimentőnk Jézus Krisztus, Aki értünk lett emberré, hogy mindegyikünk élhessen, hogy mindegyikünk kikerüljön abból a kelepceből, amelyben mindegyikünk benne van.

Mindegyikünk önimádó, ebből a helyzetből, ebből a kilátástalannak tűnő helyzetből akar bennünket az Isten az élet felé fordítani, mert aki magának él, ez az ember a halál kultúráját terjeszti ebben a világban. Ki szeretne összetartozni önmagának élő emberrel? Minden emberi

kapcsolatunknak itt van a veszélye, amikor becsapjuk egymást és elhitetjük egymással, hogy egymásért vagyunk, aztán kiderül: ó dehogy! Azt várom a másik embertől, esetleg minden embertől, hogy engem szolgáljon, az én gondomat, az én javamat szolgálja.

Az üdvözültek azok, akik engedtek az Isten hatalmas szeretetének, és elég volt nekik az Isten szeretete arra, hogy belássák azt, hogy egyikünk sem élhet önmagának. És bizony Isten azt akarja, hogy mindegyikünk a maga tömlőcéből kikerüljön és a másik ember felé forduljon, a másik emberrel akarjon összetartozni, akarjon érte élni, akarja a vele való kapcsolatot mint az üdvösségünknek és a boldogságunknak a forrását megismerni.

Ők azok, akiket ma ünnepeljük, akik engedték az Isten kegyelmét hatalomra jutni az életünk felett, és elindultak Jézus Krisztus útján a másik ember felé és magukévá tették azt, amit Jézus mondott: szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. Jézus ezt világosan kifejezte szóban is, példájával is, hogy magánál jobban szeretett bennünket. Ezt igazolta nemcsak a szavával, nemcsak a példájával, hanem legfőképpen mindezt egybefoglalva azzal, hogy az életét adta oda, hogy elhiggyük neki, hogy magánál jobban szeret bennünket. És akik ezt elhiszik, azok elindulnak az üdvösség útján, elindulnak egymás felé, aztán együtt megyünk az úton, egymással összetartozunk és egymást kimentjük abból a kilátástalan helyzetből, amit az ember akkor teremt, amikor önmaga körül forog.

Úgy is mondjuk, hogy ők, akiket ma ünnepelünk, megdicsőültek. Mindegyikünk szeretne valamit elérni ebben az életben, és az igazi emberi életcél a megdicsőülés, ami egyszerűen azt jelenti, hogy az ember azt teszi, amire született. Lehet Nobel-díjas is valaki, kitüntetések garmadát akár a mellére is kirakhatja bárki, lehet elismert, lehet körülrajongott. Nagyon érdekes, hogy akkor, amikor ezek az emberek megszólalnak, akik valamire jutottak a világban, mindegyikük azt emlegeti, hogy ennél mennyivel fontosabb, hogy van emberük, van valaki, akivel összetartoznak, van valaki, aki neki fontos, van valaki, akiért többet tesz, mint mindazért, ami neki az elismerést és a dicsőséget szerzi – a másik ember.

Testvérek! Az üdvösségre jutottak, a megdicsőültek azok, akik életükkel és életükben meg tudják mutatni Isten dicsőségét, annak az Istennek a dicsőségét, Aki a szeretet Istene, Aki a szolgálat Istene. Ez a válasz ezen a mai napon, hogy az ember a másik emberrel összetartozzon, hogy a másik emberért áldozatot hozzon, hogy a másik ember életét szolgálja. Mindez a szeretet ajándéka, annak is, aki ezt az életértelmezést magáévá tudta tenni, és az is, aki ebből él, hiszen élünk és egymást éltetjük.

És valamiképpen minden hírnév a közösséghez köt bennünket, semmit sem ér, csak akkor, ha kiderül az, hogy valaki mindent, amit tett, azt a közösség javára tette, a közösség szolgálatában tette. És ez rendkívül fontos, hogy mi, hívő emberek, akiket az üdvösségre hív az Isten, akiket dicsőségre hív az Isten, ezt lássuk.

És az út egyszerű lesz, mert mindegyikünk szeretetben szeretne élni, mindegyikünk ki szeretné mutatni a szeretetét a másinak, a másik felé, és mindegyikünk ezt várja a másiktól. Egymásból élünk és egymást éltetjük. Ehhez az Isten elegendő tanítást adott, ehhez az Isten elegendő isteni ajándékot adott, talentumokat, karizmát, és az ember ha minderre igent mond, akkor elindul azon az úton, ami az életnek az útja.

Engem rendkívül az izgat, hogy vajon ebben a világban, amelyben élünk, ahol – most csak Magyarországra gondoljunk, a Kárpát-medencére gondoljunk, Európára gondoljunk – körülbelül az embereknek 5%-a foglalkozik ezzel a kérdéssel, nem több. A kérdés az, hogy ez

az 5% mire elég. Kedves testvérek, semmire. Az 5% nem tényező. Gyakorlatilag a keresztény értékrend, az üdvösség útja, az üdvösségre vezető út, az egyszerűen elfogyott a lábunk alatt.

Szíriában tapasztaltam. Szíria volt a kereszténység bölcsője, Jézus Krisztus egyháza alapítása után a kereszténység Szíriában, a mai Örményország területén, Irak, Iránnak a területén bontakozott ki és szinte robbanásszerűen megjelent az emberiség gondolkodásában, az emberiség mindennapjaiban, és rácsodálkoztak. És ma ezeken a területeken szinte nincs keresztény ember.

Szíriában, azt egy kicsit jobban ismerem, az elmúlt évek során nagyon sok pátriárka, püspök járt itt Magyarországon a Hungary Helps hívó és segítő szava jegyében, és bizony erről szóltak. És például a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Szíriában akkor, amikor az Ízisz lerombolta, amit csak lehetett, és éppen a mi segítségünk révén egy kis kórházat működtetünk, és a muszlimok jöttek hálálkodni és köszönetet mondani.

Természetesen ez nem zavarta őket, hogy ott a keresztények, akik a szülőföldjükön élnek, adót fizetnek azért, hogy ott élhessenek. Természetesen a keresztények nem azt nézik, hogy ki az, aki segítségre szorul, hogy az vallásos, nem vallásos, keresztény, mohamedán, ezekkel nem foglalkozunk akkor, amikor baj van, nyilvánvalóan, különösen nem foglalkozunk ezzel a szülőföldünkön a nagy megpróbáltatások közepette sem. De ott a kereszténységnek nincs perspektívája, ott a kereszténység megszűnt, ott a kereszténység megtűrt.

És pontosan ez izgat itt Magyarországon is. Körülbelül Magyarországon a vasárnap templomba járok az ország 5%-át képezik. Most volt a népszámlálás, az embereknek még 40%-a se írta be, hogy melyik felekezethez tartozik, azok sem, akik templomba járó emberek. Nem tudom, hallják-e a testvérek ennek a magatartásnak az élet és értik-e a testvérek, hogy ezekkel az emberekkel nem számol senki. Mire lehet számítani azoknak az embereknek az esetében, akik elhallgatják azt, ami az életük leglényegesebb szempontja kell, hogy legyen.

És én ettől félttem az országunkat is, egész Európát is. Amennyien vagyunk, nem vagyunk tényezők, nem számolnak velünk. Mindenki foglalkozik az itteni gondokkal, bajokkal, és mintha senki sem látná azt, hogy a semmibe rohanunk, mert nem tudunk üzenetet hordozni, mert nem tudunk missziós lelkületűek lenni. Mert ezek az emberek, a missziós lelkületű emberek, azok föltették az életüket az üzenethordozásra, az üdvösség útjára, az emberi élet beteljesedésének az útjára.

Ezt nem a külföldi egyetemeken lehet megszerezni, ezt nem azok tudják képviselni, akik itt hagynak bennünket, aztán mennek a kicsit több pénzért más nemzetek népét gyógyítani vagy oktatni vagy támogatni, segíteni. A gondolkodásunk beteg, és pontosan ezért kellene, hogy komolyan foglalkozzunk ezzel: leszünk-e még tényezők. Ne csapjuk be magunkat, ebben a pillanatban senkit nem érdeklí, egy népesség 4-5 százalékával senki se foglalkozik.

Éppen a napokban hallottam a televízióban, Pizzaballa érsek úr, aki Jeruzsálem latin pátriárkája följánlotta az életét – na ez már valami legalább –, hogy a túsok helyében ő felajánlja az életét, vegyék el az ő életét, őket meg engedjék szabadon. Ez már valami!

Fiatal pap koromban II. János Pál pápa amikor Auschwitzban misézett, annak az embernek a közvetlen szomszédja voltam ott az oltárnál, aki Maximilian Kolbe atyának köszönhette, hogy életben maradt. Ugye, amikor az éhségkamrába kellett volna mennie ennek a férfiembernek, elsírta magát és a feleségét meg a gyerekeit emlegette. És akkor előállt Kolbe atya, ez a lengyel ferences szerzetes, és azt mondta, ő megy helyette az éhségkamrába. Ment, meg is halt. És ezzel az emberrel találkoztam azon a szentmisén, amit II. János Pál pápa mutatott be

ott, Auschwitzban, és ez az ember volt, aki az élet kenyerét hozta a kezében és tette az oltárra, mintegy jelként, hogy ő életben maradhatott és erről tanúságot tesz.

Testvérek, Mindenszentek ünnepe van. A kérdés az, hogy a mindenszentek serege Európából elfogy vagy növekszik, hogy a mindenszentek serege Magyarországon elfogy, vagy lesznek ennek a seregnek magyar üdvözlői, magyar megdicsőítői. Tessenek, a szomszédjuk felé forduljanak, és akkor itt a minta, itt a példa. Nagyon köszönöm a fiúknak, hogy egytől-egyig itt vannak, kettő kivételével, ők legalább itt vannak. Meg az énekeseknek köszönöm, hogy ők akkor is jönnek, ha senki se jön. Mert a szentmise, az istendicsőítés, Isten nagyságát hirdetjük.

És bizony azon kell nagyon komolyan elgondolkodni, hogy hivatkozhat-e Istenre, hivatkozhat-e kereszténységre bárki is Magyarországon, akinek köze nincs a keresztény közösséghez, aki nem tartozik keresztény közösséghez. Aki nem ünnepel keresztény közösséggel istendicséretben és emberszolgálatban, az ne emlegesse Istent, az élje a maga önző életét abban a hitben, hogy majd valahogy megússza. Testvérek, senki se ússza meg! Mert aki nem engedi kimenteni magát az életveszélyből, az belehal. Bizony számtalan emberrel találkoztam a halálos ágyon, és mindenkit ez a kérdés izgat, hogy milyen is volt az út, amire visszanéz. Bizony azt hiszem, hogy a legnagyobb kérdés éppen ez, hogy amikor visszanéz egy ember, akkor mit állapíthat meg.

Persze mi most ne vissza nézegessünk, hanem előre, mert az üdvösség útja az előre, nem a visszatekintés. Én azt kérem a testvérektől, hogy mindegyikünk imádkozzon önmagáért ezen az ünnepen, a Mindenszentek ünnepén, hogy mi az üdvözlők közé tartozzunk. Ez nem azt jelenti, hogy mindig a legjobb döntéseket hozzuk, de mi már azt tudjuk, hogy senki se élhet önmagának. Ez az élet útja, amikor a másik felé fordulunk, amikor a másikkal kéz a kézben megyünk a közös úton, ez az egyetlen út, ami az életre vezet, az összes többi a pokolba.

Testvérek! Ma nagyon imádkozunk azért, hogy a nemzetünk megmeneküljön. Nekünk dicsőséges múltunk van, itt Európában a legdicsőségesebb múltja a magyaroknak van, végre egyszer ezt is vegyük komolyan. Nem véletlen az, ami velünk történt itt ezer esztendőn át, pedig honnan indultunk! És nem mindegy, hogy mi történik ma velünk, próbának vagyunk alávetve. És fájdalom, azzal foglalkozunk, hogy egymással mi mindent teszünk és egymás életét hogy értékeljük, a magunk életét hogy értékeljük. Mintha célt tévesztett emberek lennénk, akik azt se tudják, hogy miért is élnek ezen a világon.

Kérjük nagyon a Jóistent ebben a szentmisében, hogy legalább emberek, akik velünk találkoznak, Istenre tudjanak gondolni. Már ez is az üdvösség piciny kis fénye.

+ A M E N +